

Hồi 17

Xa Luân Chiến

Vợ chồng Thiên Lang không ngờ Tản Nhân lại chặt gãy tay của đồ đệ như vậy và Ôn Hoàng đau đến toát mồ hôi lạnh ra, nên hai người đã nguôi cơn giận rất nhiều. Thiên Lang liền móc túi lấy một cái lọ sứ đen như mực ném cho Vương ốc Tản Nhân và nói:

- Việc này tuy lệnh cao đồ không nên không phải, nhưng sự đã qua rồi, huynh cũng đừng nhắc tới làm chi nữa! Đây là Tục Đoạn Đơn một thức thuốc bí chế của đệ, cứu thương rất linh diệu, Kỳ huynh mau cho lệnh đồ uống và nắn lại xương khớp cho y.

Vương ốc Tản Nhân đỡ lấy viên Tục Đoạn Đơn.

- Tục Đoạn Đơn của Phù huynh tất nhiên là một linh dược hiếm có trong võ lâm, nhưng nghiệt đồ bất hiếu, tội đáng bị chặt gãy tay và đệ cũng tự tin có cách cứu chữa cho y, thịnh ý này đệ xin tâm lãnh.

Nói xong y móc túi lấy một cái lọ sứ đỏ một ít thuốc bột cho Ôn Hoàng uống và nói tiếp:

- Tiểu đồ được Phù huynh tha thứ cho như vậy, việc đó chúng ta coi như bỏ qua không nhắc nhở tới nữa, nhưng đệ còn có một việc muốn xin thỉnh giáo!

Thiên Lang đáp:

- Vương huynh cứ nói đi!

Vương ốc Tản Nhân nói tiếp:

- Tiểu tử đã chặt gãy hai cái móc ngược trong Độc Băng Luân của đệ không phải là cao túc của Phù huynh, vậy y là môn hạ của ai?

Lan nhi vội đỡ lời:

- Hừ! Đã bảo không nhắc nhở tới nữa, sao lại hỏi tới Lam đại ca làm chi?

Vương ốc Tản Nhân không thềm đếm xia tới nàng mà chỉ hỏi Thiên Lang tiếp:

- Tiểu tử ấy trên tay có bảo kiếm, đã chém hư khí giới của đệ, khi nào đệ lại chịu để yên cho y! Mong Phù huynh cho biết y là ai, đệ xin cáo từ ngay!

Thiên Lang lạnh lùng đáp:

- Không dám giấu giếm gì Kỳ huynh, vị Giang tướng công ấy đang là khách ở trên Thác Thành này.

Vương ốc Tản Nhân bỗng tươi cười nói:

- Nếu vậy thì thực may mắn lắm! Đệ muốn Phù huynh nể mặt tình giao hảo mấy chục năm của chúng ta mà nhận lời thỉnh cầu của đệ giao tiểu tử ấy cho đệ đem đi, chẳng hay huynh có bằng lòng không?

Lan nhi nghe nói lo âu vô cùng, nàng sợ cha mình không dám thất lễ với Vương ốc Tản Nhân, nhận lời cho đối phương bắt Lam đại ca đi thực. Nàng đang định lên tiếng thì Thiên Hồ đã biết ý muốn của con, vội kéo nàng lại và trả lời Vương ốc Tản Nhân rằng:

- Kỳ đại ca nói dễ nghe quá! Đừng nói là Giang tướng công đã cứu cháu mà thất lễ với đại ca, mà dù không có việc đó, Giang tướng công chỉ đến chơi Thác Thành này không thôi chúng tôi không thể để cho Kỳ đại ca tùy tiện đem một người khách của chúng tôi đi như vậy!

Vương ốc Tản Nhân biết Thanh Lam với phái Thác Thành này thế nào cũng có liên can gì đây, nên vợ chồng Thiên Hồ mới không chịu nhận lời cho mình đem đi như thế? Nhưng y không ngờ Thiên Hồ lại trả lời một cách quyết liệt như vậy, nên y nghe xong liền ngăn người ra.

Thiên Lang nghe thấy vợ nói như thế cũng đỡ lời ngay:

- Kỳ huynh, lời nói của tiện nội rất phải! Nói tóm lại, chuyện ngày hôm nay do tiểu nữ mà nên. Vừa rồi huynh đã nhận lời là chúng ta không nhắc nhở chuyện ấy nữa. Như vậy có phải tốt biết bao không? Bằng không, cũng xin huynh nể mặt vợ chồng chúng tôi mà bỏ qua việc ấy cho.

Vương ốc Tản Nhân nhảy bắn người lên lạnh lùng đáp:

- Ví dụ thằng nhỏ họ Giang chặt đứt ngọc như ý của hai vị thì hai vị nghĩ sao? Việc này xin thứ lỗi, đệ không thể nào tuân theo được!

Y nói tới đó, quay đầu lại hỏi Ôn Hoàng rằng:

- Đồ đệ, con hãy nói lại cho hai vị lão tiên bối hay, trước khi chưa tới đây, con đã nói gì với sư phụ?

Vợ chồng Thiên Hồ không biết trước khi chưa tới Ôn Hoàng đã nói gì với Tản Nhân cho nên cả hai cứ trở mặt lên nhìn tên bát lương ấy.

Ôn Hoàng lớn tiếng nói:

- Trước khi tới đây, sư phụ có nói với con, hễ có ai chém sứt mẻ Độc Bạng Luân, người ấy tựa như đã làm nhục Kỳ mỗ, dù sao cũng phải kiếm cho được tiểu tử họ Giang và phế nó đi mới thôi. Nếu có ai ngăn cản chúng ta, người ấy tức là kẻ địch. Sư phụ, con kể lại như vậy có đúng hay không?

Tản Nhân vừa cười vừa gật đầu, nói tiếp:

- Phải, phải ...

Rồi y quay lại nói với vợ chồng Thiên Hồ tiếp:

- Tuy Phù huynh với đệ quen biết nhau mấy chục năm rồi, nhưng việc này đệ không thể nào bỏ qua đi được. Hay là thế này vậy, chúng ta đấu với nhau một trận, đem thằng nhỏ họ Giang ra làm giải thưởng. Nếu đệ thua thì không có gì để nghĩ cả. Nhưng nếu hai vị nhường cho đệ một thế nửa thức thì hai vị để cho đệ được mang tiểu tử ấy đi.

Thiên Lang cười nhạt, đáp:

- Hay lắm, mời Kỳ huynh cứ việc ra tay đi!

Tản Nhân thấy vợ chồng Thiên Hồ đã nhận lời đành đi ra ngoài thạch ốc, đến chỗ lưng núi và chỉ vào miếng đất trống ở gần đó mà nói rằng:

- Chúng ta tới miếng đất trống kia, nơi đó bằng phẳng hơn mới đủ để hai vị liên tay đấu với đệ.

Thiên Hồ cười nhạt đáp:

- Kỳ đại ca cũng biết đây vợ chồng chúng tôi xưa nay bao giờ đấu với ai cũng cùng ra tay một lúc. Đáng lẽ huynh phải đem theo một người nữa đi cùng, như vậy mới khỏi thiệt thòi chứ?

Lan nhi chỉ mong cha mình sớm đánh đuổi ông già kia đi nên nàng xen lời hỏi:

- Mẹ có cần lấy cây Ngọc Như ý ra đây không?

Thiên Hồ lắc đầu rồi cùng Thiên Lang đứng vào một chỗ, Tản Nhân đưa mắt nhìn hai người một cái rồi hỏi lại:

- Hôm nay chúng ta dùng khí giới hay dùng chưởng?

Thiên Lang nói:

- Kỳ huynh là khách, vợ chồng chúng tôi bao giờ cũng nhường cho huynh định đoạt!

Tản Nhân nói tiếp:

- Hay lắm! Nếu vậy đệ sẽ dùng chưởng để lãnh giáo chưởng pháp của hai vị.

Thiên Lang gật đầu:

- Nếu vậy mời huynh ra tay trước đi!

Tản Nhân thấy cách đứng của vợ chồng Thiên Lang đã biết võ công của vợ chồng y cũng đã tiến bộ nhiều lắm.

Hai vợ chồng Thiên Hồ mỗi người đứng sang một bên, bao vây Tản Nhân vào giữa. Tản Nhân thấy vậy vội quát lớn:

- Nếu vậy, đệ xin thất lễ trước!

Nói xong y múa chưởng, tay trái đánh Thiên Lang, tay phải tấn công Thiên Hồ. Một thế hai thức như vậy rất ít người đánh được như thế, đủ thấy võ công của y đã tiến bộ hơn trước nhiều.

Vợ chồng Thiên Lang đã vận công lực vào hai tay rồi, vừa thấy Tản Nhân ra tay tấn công đã vội giơ hữu chưởng lên chống đỡ liền.

Tản Nhân thấy hai người cùng ra tay chống đỡ vội thâu ngay song chưởng lại, nhanh nhẹn lui về sau. Thì ra một thế hai thức của y vừa rồi là thế hư. Vợ chồng lại đối địch với nhau hoá ra mắc hỡm, đang định thâu tay lại nhưng đã muộn rồi. Chưởng phong của hai người va chạm nhau kêu đến “bùng” một tiếng khiến khoảng núi đó phải rung chuyển. Cả hai cùng lui về phía sau nửa bước. Tản Nhân liền lớn tiếng khen ngợi:

- Chưởng lực của hiền phu thâm hùng mạnh thực!

Thiên Lang hổ thẹn quá hóa tức giận, lại thấy Tản Nhân mỉa mai như thế khi nào chịu nhịn được, liền quát lớn:

- Kỳ huynh hãy đỡ thế chưởng này của đệ!

Y vừa nói vừa tung mình nhảy lên, múa tít song chưởng, một nhắm vai của đối phương chộp xuống, một tấn công vào bụng và ngực của địch. Thế công này vừa hùng mạnh vừa lợi hại khôn tả.

Thiên Hồ thấy chồng đã ra tay tấn công cũng không chịu lép vế, liền giở chưởng lên nhắm sau lưng của Tản Nhân tấn công luôn. Động tác của cả hai nhanh như điện chớp, phối hợp rất chặt chẽ.

Vương ốc trước sau bị tấn công, nếu y chống đỡ thế công của Thiên Lang thì không sao thoát được thế công của Thiên Hồ.

Xưa nay vợ chồng Thiên Hồ liên tay tấn công người, hễ chồng ra tay tấn công thì vợ cũng ra tay tấn công ngay, một trước một sau, hay là một tả một hữu, và bộ vị của vợ chồng y tấn công đều là chỗ yếu điểm, khiến đối phương khó mà quán xuyên nổi và cũng không sao chống đỡ kịp. Đã có rất nhiều võ lâm cao thủ bị vợ chồng y liên tay hợp bích đánh bại hoặc mất mạng, nên giang hồ võ lâm mới ban cho vợ chồng y cái biệt hiệu là Thác Thành Song Hung là thế. Nhưng Tản Nhân có phải là người thường đâu, kinh nghiệm nên y không dám chống đỡ chưởng thế của hai người, chỉ nhảy lui về phía sau tránh né thôi.

Ngờ đâu cả ba đều là cao thủ khoáng thế lại cùng biết tài ba của nhau, nên ai cũng không dám mạo hiểm tấn công nhanh, người nào người nấy đều hết sức cẩn thận chống đỡ từng thế từng thức một. Cả hai bên cũng biết tài ba của nhau rồi mặc dầu người nào người nấy ra tay rất cẩn thận nhưng đấu kịch liệt không tả, chưởng phong của ba người mạnh đến nỗi đẩy ra tận ngoài xa ba bốn trượng.

Chỉ trong nháy mắt, đôi bên đã đấu được hai trăm hiệp nhưng cả hai bên đều không thắng thế hết.

Nếu nói về công lực thì Thiên Hồ hơi kém hơn hai người nửa mức nên càng đấu lâu bao nhiêu, y thị càng cầm cự không nổi. Y thị tấn công luôn mấy thế đều bị đối phương tránh né hết. Nếu y thị không biến thế nhanh chóng thì đã đánh lầm phải chồng rồi, nên trong lòng lại càng tức giận thêm liền cười nhạt một tiếng, múa tít song chưởng tấn công Tản Nhân tới tấp.

Đối địch với hai cường địch như vậy, khi nào Tản Nhân lại dám chống đỡ thẳng thừng? Y cứ lấy thủ làm công, cố gắng bảo tồn hơi sức, bất đắc dĩ lắm mới phải ra sức chống đỡ vợ chồng Thiên Hồ.

Đôi bên lại đấu với nhau như vậy hơn hai trăm hiệp nữa. Thiên Hồ càng tức giận thêm, quát tháo luôn mồm và vận hết mười phần chân lực vào bàn tay. Mỗi lần ra tay, kinh phong quát ngang rất mạnh, có thể phá tan được một tảng đá, nhưng y thị đấu như thế rất hao tổn chân lực, nên đấu tới hiệp thứ ba trăm đã thở hồng hộc rồi. Nhưng y thị đã nổi danh trên giang hồ mấy chục năm, khi nào lại chịu lép vế như thế, nên song chưởng vẫn liên miên tấn công hoài.

Tản Nhân chỉ mong có thể thôi, vì công lực của ba người đều ngang nhau, mà một đánh hai, dù chưa đến nổi bị thất bại nhưng muốn thắng thế cũng không phải là chuyện dễ.

Thiên Hồ nóng tính hơn hết, cứ tấn công như thế rất hao tổn chân khí, thế nào y thị cũng phải chịu đựng không nổi trước Tản Nhân với Thiên Lang, Tản Nhân chỉ mong hai kẻ địch có một người mệt nhọc phải lui sang một bên, lúc ấy y một địch với một thì không còn sợ hãi gì nữa.

Y nghĩ như thế càng không chịu chống đỡ những thế chưởng của Thiên Hồ, cứ việc tránh né hay chạy quanh thôi.

Thiên Lang bỗng rú lên một tiếng như tiếng sài lang hú vậy rồi y cười như điên như khùng và la lên:

- Mẹ Lan nhi, bây giờ đến lượt tôi đấy chứ?

Y vừa nói vừa tấn công luôn vào người Tản Nhân hai chưởng thật mạnh.

Thiên Hồ đã biết ý của chồng và mình cũng cần phải bảo tồn thực lực nên để yên cho chồng tấn công thay mình. Tuy y thị hãy còn tức giận nhưng vẫn phải cố nén, xoay thế công thành thế thủ.

Bây giờ tới lượt Thiên Lang tấn công, song chưởng của y nhanh như điện chớp và thế chưởng nào của y cũng mạnh khôn tả. Thiên Hồ xoay sang thế thủ nhưng vẫn cố mặt tại đó chứ có chịu rút lui ra ngoài vòng đấu? Mụ phối hợp với thế công của chồng, đợi chờ kẻ địch để lộ sơ hở là ra tay tấn công luôn, nên Tản Nhân cố gắng cả chân tay lên, không biết chống đỡ như thế nào cho phải?

Lúc này Tản Nhân mới biết kế hoạch làm tiêu hao chân lực của Thiên Hồ trước đã thất bại, không những thế, mình còn trúng giáo kế của vợ chồng đối phương là khác. Vì một người giữ thế công, một người thế thủ, hai người phối hợp với nhau rất khôn khéo, như thế

không khác gì vợ chồng đối thủ đã xử dụng Xa luân chiến để đối phó với mình.

Tản Nhân nghĩ như vậy trong lòng kinh hãi khôn tả, bụng bảo dạ rằng:

“Đôi lão quái vật này thực không hổ thẹn là một Lang một Hồ, chúng kẻ tấn công người thủ, rồi đổi lại người, kẻ thủ kẻ tấn công, cứ đấu như thế này mãi, ta còn hơi sức đâu mà chịu đựng cho tới cùng? Thảo nào trên giang hồ này đã có biết bao nhiêu anh hùng bị vợ chồng chúng đánh bại. Nếu vừa rồi Thiên Lang không lên tiếng nói, ta lại cứ tưởng là vợ chồng y đã trúng kế mình, và đã khiến Thiên Hồ bị hao tổn hết chân lực rồi.”

Nghĩ đoạn, y liền cất tiếng nói:

- Ha ha ... hiền phu thê cao minh thật! Phương pháp xa luân chiến này thật khéo léo lắm!

Thấy đối phương khen ngợi như vậy, Thiên Lang cười đáp:

- Kỳ huynh cũng cao minh không kém gì ai!

Thiên Hồ đã lên tới phía sau Tản Nhân, cười nhạt xen lời nói:

- Bây giờ ngươi mới biết ư? Được, hãy tiếp ta một chưởng xem sao!

Ba người vừa đấu vừa nói chuyện với nhau. Lúc ấy Lan nhi đứng ở cạnh đó xem, thấy trận đấu kịch liệt như vậy trong lòng nàng kinh hoảng hết sức. Tuy thấy ba người vẫn nói chuyện với nhau mà hình bóng của ba người di chuyển nhanh không thể tưởng tượng được, nàng không phân biệt được ai với ai nữa. Gần đây nàng lén trốn xuống dưới núi đấu với Hoa Di Lạc nhưng cũng không đến nỗi kém mấy, còn về mặt khinh công, nàng còn hơn bọn người ấy nhiều. Lúc này nàng thấy thân hình của ba người quay tít mà không sao trông thấy rõ người nào với người nào, cho nên nàng cứ trợn tròn xoe đôi mắt lên, không hề nháy chớp chút nào, đồng thời đầu óc thì suy nghĩ:

“Hôm nọ Lam đại ca đấu với Ôn Hoàng, võ công của Lam đại ca cũng đã cao siêu hơn trước nhiều, tiếc thay lúc này đại ca lại không có mặt tại đây, bằng không anh ta thế nào cũng trông thấy rõ. à không được! Anh ta không nên ra đây thì hơn, bằng không Vương ốc Tản Nhân trông thấy và thế nào cũng ra tay tấn công anh ấy liền. Anh ấy địch sao nổi lão già này!”

Nàng đang suy nghĩ, bỗng ngừng đầu lên nhìn thấy Ôn Hoàng tay trái vẫn ôm tay phải, nhưng mặt không còn nhăn nhó như trước, đủ thấy y đã đỡ đau đớn nhiều, ngờ đâu y lại không để ý nhìn trận đấu. Trái lại, y lại cứ nhìn mình một cách tham lam thềm thường. Nàng liền nhỏ nước miếng và chửi thảm:

“Tiểu tử này hư thản mất nết thực! Không thềm lo âu tới sự an nguy của sư phụ, thực là khả ố!

Từ khi uống thuốc bột của sư phụ đưạ cho Ôn Hoàng đã thấy cánh tay bớt đau, sau y lại thấy sư phụ đấu với Thác Thành Song Hung, trận đấu khốc liệt khôn tả, y kinh hãi vô cùng, người và chân tay cứ run lẩy bẩy. Nhưng tới khi y trông thấy Lan nhi đẹp như một tiên nữ vậy thì y lại quên hết sự hãi sợ kia, và cứ chăm chú nhìn vào mặt nàng chứ không còn nhìn vào đấu trường kia nữa. Y càng nhìn càng như kẻ mất hồn mất vía. Đàng lúc ấy, trong đấu trường bỗng có hai tiếng kêu, y vội quay đầu lại nhìn, thấy Thiên Lang với Thiên Hồ cùng Tản Nhân ba người đứng hình chữ phẩm. Cả ba cùng khom lưng, hai tay ôm ngực, mắt nhìn đối phương, không cử động chút nào.

Lan nhi chưa hề thấy qua thể thức kỳ lạ ấy bao giờ và cũng không hiểu tên là gì? Nàng đang kinh ngạc thì ba người trong đấu trường đã cùng nhảy lên, giơ chưởng tấn công nhau ngay.

o0o